

“Ποιος είσαι τελικά”

Νίκος Μωραΐτης: Θανάση Αλευρά, ποιος είσαι τελικά;

Θανάσης Αλευράς: Πω, πω... ...πολύ ανακριτικό ήταν αυτό. Ποιος είμαι, Νίκο; Λες και ξέρω. Όταν, πώς το λένε, όταν έχανα τα μαλλιά μου, είχα πάει σε μια δερματολόγο να κάνω μια εξέταση που λέγεται τριχοριζόγραμμα και σου λέει αν είναι κληρονομικό ή αν είναι από έλλειψη βιταμινών και δεν ξέρω 'γω τι. Και μου λέει είναι κληρονομικό. Λέω, πώς είναι κληρονομικό; Δεν υπάρχει άνθρωπος στην οικογένεια που να μην έχει μαλλιά. Μου λέει, αγόρι μου είναι 7 γενιές η κληρονομικότητα. Α, καλά...

Νίκος Μωραΐτης: Αλλά έπεσε σε σένα η γενιά, έτσι;

Θανάσης Αλευράς: Σε αυτό, βάλε τώρα χαρακτηριστικά που έχω κληρονομήσει και δεν τα ξέρω. Γιατί δεν είναι μόνο όσον αφορά την εμφάνιση. Είναι και τα χούγια, που λέμε, που κληρονομούνται.

Νίκος Μωραΐτης: Και τώρα εσύ έχεις και κάτι άλλο, που επειδή υποδύεσαι τόσους ανθρώπους, ξέρω εγώ, φοβάμαι μήπως χάνεις και τον εαυτό σου μέσα σε αυτούς. Οπότε, πρέπει να σε ερευνήσουμε πιο βαθιά.

Θανάσης Αλευράς: Άστο, θέλει πολλή ανάλυση το θέμα. Ναι, κοίταξε, το θέατρο στο κάνει αυτό. Δηλαδή, όταν παίζεις μεγάλες σεζόν, κουρδίζεσαι με χαρακτηριστικά του ρόλου. Δηλαδή, κουβαλάς κάποια τερτίπια του ας πούμε, λόγω της επανάληψης. Ε, μετά φεύγουν αυτά. Μένει το... το γνήσιο. Το οποίο δεν ξέρεις και από πού έχεις πάρει όλα αυτά τα στοιχεία, που συνθέτουν αυτή... μια προσωπικότητα, η οποία δεν είναι και αμετακίνητη. Θέλω να πω, μπορεί να λένε οι επιστήμονες ότι μέχρι, κοίτα, τα 6-7 σου ολοκληρώνεται η προσωπικότητα, αλλά πιστεύω ότι υπάρχουν και κάποια κομβικά σημεία στη ζωή, γεγονότα, που μπορούν να σε αλλάξουν. Και αυτό είναι πολύ ελπιδοφόρο. Για αυτά που δεν μας αρέσουν και θέλουμε να τα ξεφορτωθούμε, μεγαλώνοντας.

Νίκος Μωραΐτης: Πρώτο πρόσωπο;

Θανάσης Αλευράς: Η γιαγιά μου, ας πούμε, που κάποιο διάστημα με κρατούσε τις ώρες που εργαζόταν η μητέρα μου, ήταν μία γυναίκα που μόνο τραγουδούσε. Μου τραγουδούσε και με χόρευε. Ε, πιστεύω ότι αυτή τη χαρά και όλο αυτό το... τη διάθεση να είμαι σε κίνηση, να χορεύω... το διασκεδαστικό κομμάτι που έχω μέσα μου, νομίζω το πήρα από αυτή τη γυναίκα. Η οποία παρ' όλο που ήταν Ηπειρώτισσα, δεν είχε το βάρος αυτό της Πίνδου που έχουν συνήθως οι Ηπειρώτες. Ήταν λίγο πιο...

Νίκος Μωραΐτης: Ναι, αυτό σκεφτόμουν... Ότι λέω, μην του έλεγε του παιδιού μοιρολόγια.

Θανάσης Αλευράς: Και μοιρολόγια μου έλεγε, ναι. Αλλά δεν καταλάβαινα, κάπως... Η γιαγιά, ας πούμε, ναι, σ' αυτό το κομμάτι, νομίζω ότι με επηρέασε. Γιατί μόνο να... Ό,τι μνήμη έχω είναι τραγούδι και χορός. Και πλάκα. Να κάνουμε πλάκα στον παππού, να κάνουμε πλάκα στη μαμά, να τους πειράξουμε. Μετά... Ε σίγουρα η μάνα και ο πατέρας. Δύο διαφορετικοί άνθρωποι, όπου πήρα διαφορετικά πράγματα και... Ας πούμε, η μάνα μου είναι ο άνθρωπος ο ευγενικός. Να είναι όλα σε τάξη. Η καθαριότητα. Δηλαδή, με έμαθε βασικά πράγματα. Να είμαι ευγενικός, με τους ανθρώπους. Να είμαι υπεύθυνος. Ο πατέρας μου ήταν πιο αναρχο- αυτόνομος. Ήταν λίγο πιο Λιαντίνης σε όλη του τη φιλοσοφία. Οπότε με έμαθε να φιλοσοφώ. Δηλαδή πέμπτη δημοτικού με μάθαινε προπαίδια και ταυτόχρονα μου διάβαζε Καζαντζάκη, την "Ασκητική" και τη "Νεκρώσιμη Ακολουθία". Στην πέμπτη δημοτικού. Όπως καταλαβαίνεις, δεν μπορούσα να καταλάβω ακριβώς τι έλεγε. Αλλά αυτοί οι σπόροι, όμως,

φυτευτήκαν και αργότερα... αργότερα κατάλαβα.... Και τον πατέρα μου και τον Καζαντζάκη. και την προπαίδεια. Με αυτόν τον τρόπο σκέψης μεγάλωσα κι εγώ και συνεχίζω να ζω. Και είναι ένας πολύ ελεύθερος τρόπος. Και όλα τα πρακτικά, τα τεχνικά ζητήματα, τα πήρα από τη μάνα μου. Όπως και ένα πολύ μεγάλο και από τους δύο, προσόν. Την καλοσύνη. Δηλαδή, δεν έχω αισθήματα... βαριά για ανθρώπους. Δεν έχω ζηλέψει, δεν έχω νιώσει μίσος. Δεν έχω νιώσει... Πάντα... θα εκνευριστώ, θα θυμώσω, εννοείται. Αλλά δεν έχω βαριά συναισθήματα. Δεν τα είδα ποτέ για να τα μιμηθώ. Είχαν πάντα για όλους μια καλή κουβέντα. Και για όσους δεν είχανε... δεν μιλάγανε... ή απαξιωτικά ή με θυμό για τους ανθρώπους. Οπότε και αυτό το πήρα.

Νίκος Μωραΐτης: Άρα, περήφανος για τους γονείς σου...

Θανάσης Αλευράς: Πολύ. Με τα ελαττώματα τους, φυσικά. Τα οποία, όμως, κάποια στιγμή τα αφήνεις πίσω σου. Αυτοί ήτανε. Και κρατάς τα θετικά. Ποιος άλλος είμαι;... Εκτός από τη μάνα μου, τον πατέρα μου, τη γιαγιά μου. Πρόσωπα που επηρέασαν τον τρόπο μου, λες.

Νίκος Μωραΐτης: Τώρα, αυτά είναι πάνω. Στα Γιάννενα.

Θανάσης Αλευράς: Αυτά είναι στα Γιάννενα.

Νίκος Μωραΐτης: Πριν φύγεις από εκεί, υπάρχει πρόσωπο το οποίο σε επηρεάζει ιδιαίτερα;

Θανάσης Αλευράς: Θα σου πω. Στην ερώτηση τι θες να γίνεις όταν μεγαλώσεις, εμένα ήταν από πολύ νωρίς το ηθοποιός. Χωρίς να έχω ακριβώς ιδέα τι σημαίνει. Μάλλον νόμιζα, ότι επειδή είμαι και παιδί της βιντεοκασέτας και αγαπούσα, γελούσα πάρα πολύ με τον Σωτήρη τον Μουστάκα. Και στενοχωριέμαι που δεν τον πρόλαβα, να παίξω μαζί του. Γιατί τον έχω δει σε επιθεωρήσεις που ερχόντουσαν χειμερινές περιόδεις στα Γιάννενα. Γελούσα λοιπόν πάρα πολύ. Και θεωρούσα ότι ηθοποιός είναι αυτό. Να κάνεις τον άλλον να γελάει. Και η ποιότητα του χιούμορ του, νομίζω με επηρέασε. Επειδή μου άρεσε και γελούσα με αυτόν τον τρόπο. Ο οποίος ήταν πάντα πιο... Είχε έναν πολύ μοναδικό τρόπο. Νομίζω ότι ο Σωτήρης ο Μουστάκας με την υποκριτική του επηρέασε τον τρόπο που αντιλαμβάνομαι το χιούμορ. Άκου τώρα...

Νίκος Μωραΐτης: Ναι, πολύ ιδιαίτερο. Γιατί ήταν ένας ηθοποιός, ο οποίος ήταν μεγαλύτερος από τους ρόλους του.

Θανάσης Αλευράς: Ναι. Αλήθεια είναι αυτό.

Νίκος Μωραΐτης: Αλλά εσύ έβλεπες τον ηθοποιό, δεν έβλεπες...

Θανάσης Αλευράς: Έβλεπα τον ηθοποιό, ναι. Έβλεπα τον ηθοποιό. Έβλεπα τον τρόπο, χωρίς να μπορώ τότε να το αναλύσω στο κεφάλι μου. Αλλά αργότερα, όταν έκανα και μια βόλτα από όλα τα είδη του θεάτρου και είδα ότι αγαπώ πολύ την κωμωδία, αγαπώ πολύ την... και τα περισσότερα χρόνια στη δουλειά αυτή, κωμωδία κάνω. Έπιανα τον εαυτό μου να έχει αναφορές στον Σωτήρη τον Μουστάκα. Πώς θα το έκανε, τι θα έκανε, τι αυτό. Με τον ελάχιστο τρόπο, με μια ευγένεια πάντα, χωρίς καμία χυδαιότητα.

Νίκος Μωραΐτης: Έναν υποδόριο τρόπο.

Θανάσης Αλευράς: Ναι, πολύ.

Νίκος Μωραΐτης: Το λιγότερο από όσα μπορείς να κάνεις, δηλαδή. Έναν μιμητισμό περίεργο. Παρ' ό,τι δεν ήταν μίνιμαλ οι δουλειές, έτσι;

Θανάσης Αλευράς: Όχι και με πολλές μιμήσεις. Γιατί εμένα μου ήρθαν οι μιμήσεις στη ζωή μου. Κάποια στιγμή, πολλές.

Νίκος Μωραΐτης: Φίλος; Κάτι; Συμμαθητής;

Θανάσης Αλευράς: Φίλος, ναι. Ο κολλητός μου ο Γιώργος ο Δάσκαλος, που είμαστε ακόμα φίλοι, στο ίδιο θρανίο. Με τον Γιώργο έμαθα πώς φτιάχνεται, τι σημαίνει κάνω μια... τι σημαίνει δεσμός. Τι απαιτεί, τι χρειάζεται για να μείνεις φίλος μέσα στα χρόνια με έναν άνθρωπο. Το δόσιμο, την ανταλλαγή. Οπότε ναι, ο Γιώργος, σαν πρώτος μου κολλητός ας πούμε, που λέγαμε τα μυστικά μας, κάναμε τα όνειρά μας, να φύγουμε να πάμε στην Αθήνα, που φάνταζε Χόλιγουντ τότε.

Νίκος Μωραΐτης: Ο οποίος παραμένει;

Θανάσης Αλευράς: Ναι και είμαστε και πολύ φίλοι. Αδέρφια πια, μετά από τόσα χρόνια. Και έρχομαι στην Αθήνα. Και νομίζω ότι τα χρόνια της υποκριτικής στο Θέατρο Τέχνης, άρχιζε εκεί να φτιάχνει... άρχιζαν να φτιάχνουν μια, πάνω στην ήδη χτισμένη προσωπικότητα, ένα άλλο σχήμα. Γιατί ξαφνικά μπήκα στον κόσμο του Χατζιδάκι, του Λόρκα, του Τενεσί Ουίλιαμς. Σε αυτό το μαγικό... σε αυτή τη μαγική τέχνη που λέγεται θέατρο. Γνωρίζω την ποίηση... Δεν ήμουν ένα πολυδιαβασμένο παιδί. Ήμουν από μια ωραία λαϊκή οικογένεια, στους δρόμους, στα δέντρα, κυριολεκτικά, αφημένα, από θαύμα ζούμε... Αναλογική παιδική ηλικία και ψηφιακή ενηλικίωση.

Νίκος Μωραΐτης: Ανέφερες, όμως, πρώτα απ' όλα τον Χατζιδάκι, που δεν είναι ούτε σκηνοθέτης ούτε ηθοποιός.

Θανάσης Αλευράς: Ναι.

Νίκος Μωραΐτης: Άρα, κάπως έγραψε μέσα σου, με έναν ιδιαίτερο τρόπο για να τον αναφέρεις πρώτο.

Θανάσης Αλευράς: Εγώ, του Μάνου τα τραγούδια ήξερα... αυτά... τα γνωστά που ακούγαμε από την Αλίκη, από τις ελληνικές ταινίες. Όταν άκουσα τις μελωδίες του ή άλλα τραγούδια, τον "Μεγάλο Ερωτικό", μου ανακαλύφθηκε πραγματικά ένα σύμπαν που δεν γνώριζα. Γιατί η πρώτη μου καπούρα, θέλω να σου πω, να δεις πώς δένει η γιαγιά, γιατί θα σε ξαναπάω λίγο στα Γιάννενα, είναι η Γλυκερία.

Νίκος Μωραΐτης: Σαν φωνή;

Θανάσης Αλευράς: Σαν ταμπεραμέντο. Δηλαδή, μόλις εκεί στα 6-7 άκουσα κάπου τη Γλυκερία, με τα χρήματα που μάζεψα από τα κάλαντα, πήγα και αγόρασα μόνος μου στο δισκοπωλείο την "Όμορφη νύχτα".

Νίκος Μωραΐτης: Ναι, γινόταν χαμός.

Θανάσης Αλευράς: "Γυφτοπούλα στο χαμάμ" και αυτό και εκείνο και το... Και πήγαινα... ανεβοκατέβαινα την πολυκατοικία, τους ορόφους και τραγουδούσα.

Νίκος Μωραΐτης: Δεν είχες και ντέφι...

Θανάσης Αλευράς: Φυσικά, είχα και ντέφι. Είχα ζητήσει από τη μάνα μου, να μου πάρει ντέφι. Φυσικά και είχα και ντέφι. Και θέλω να πω ότι η Γλυκερία, αυτή τη χαρά που είχα εγώ σαν παιδάκι και το κέφι μου, έβλεπα έναν άνθρωπο και λέω, αχ, έτσι θέλω κι εγώ.

Νίκος Μωραΐτης: Και από εκεί πέφτεις στα βαριά, στα σκληρά...

Θανάσης Αλευράς: Πέφτω στα βαριά...

Νίκος Μωραΐτης: Στον "Μεγάλο Ερωτικό", έτσι;

Θανάσης Αλευράς: Ναι, καλά. Ήταν και εκείνα τα χρόνια που ήταν πολύ ντράμα όλα. Βοηθούσε πολύ και η δραματική σχολή. Γιατί, τι έγινε τότε; Η διαδικασία της υποκριτικής σε βάζει να κάνεις μία βουτιά μέσα σου, να ανακαλύψεις πράγματα που ποτέ δεν είχες φανταστεί, αισθήματα και ό,τι είχες, με αφορμή έναν ρόλο. Ο Χατζιδάκις λοιπόν, μου μαλάκωσε την ψυχή, όταν τον άκουσα. Με ταξίδεψε... Με έκανε να ερωτευτώ, οι μελωδίες του. Με κάνανε να ερωτευτώ. Δηλαδή αν ο έρωτας είχε μουσική, θα ήταν του Μάνου. Που επίσης δεν γνώρισα. Δεν με πειράζει που δεν έχω γνωρίσει τους παλιούς, γιατί είμαι ακόμα οκ σε ηλικία, κατάλαβες...

Νίκος Μωραΐτης: Σημαίνει ότι ναι...

Θανάσης Αλευράς: Σημαίνει ότι ακόμα έχω, έχω να είμαστε καλά, μια διαδρομή. Δεν πειράζει που δεν τους γνώρισα και όλους. Άσε που πολλές φορές, ξέρεις απομυθοποιείς κιόλας το να γνωρίζεις κάποιον.

Νίκος Μωραΐτης: Ανέφερες τον Τενεσί Ουίλιαμς επίσης. Από τους συγγραφείς είπες ήδη ένα όνομα. Γιατί εκείνον; Ενώ μόνο κωμωδίες δεν έγραφε.

Θανάσης Αλευράς: Όχι, όχι. Γιατί είχε... είχε... ένα βάρος ο Τενεσί Ουίλιαμς. Έχει μια υγρασία, έχει μια μελαγχολία. Έχει κάτι από Γιάννενα. Και σου λέω, τότε είχα και πολύ το δράμα μέσα μου. Αλλά πολλοί συγγραφείς... Και ο Λόρκα, μεγάλος ποιητής. Και οι ποιητές μας. Δηλαδή όταν διάβασα τον Ελύτη, λέω, πώς γίνεται; Πώς γίνεται αυτό το πράγμα; Πώς, τι άνθρωποι...; Πώς μεταφράζεται, ας πούμε, ο Ελύτης στο "Αξιον Εστί". Δεν μεταφράζεται. Και μεγάλη, ας πούμε, ταυτόχρονα, τρέλα με τη Βίση. Έτσι; Τρέλα. Γιατί... Δεν πήγα πενταήμερη εγώ,

για την Άννα τη Βίσση. Δεν πήγα πενταήμερη, για να πάω στη Γλυφάδα στα Αστέρια, να την ακούσω. Και εκεί όταν την είδα, είπα, κάτι που μου είπε και ο Γιώργος ο Κιμούλης κάποια στιγμή αργότερα. Το έβαλε σε κουβέντες. Ήταν από τους πρώτους που δούλεψα μετά τη Σχολή. Και μας έλεγε στα νέα τα παιδιά, προσπαθούσε να μας πει τι σημαίνει πατάω το πόδι μου στη σκηνή και καίγομαι, εσωτερικά, για να μπορέσω να πάρω τον άλλο. Και λέει, πηγαίνετε να δείτε την Άννα Βίσση.

Νίκος Μωραΐτης: Ο Κιμούλης το είπε αυτό;

Θανάσης Αλευράς: Ναι... πώς είναι πάνω στη σκηνή. Με αυτήν την ενέργεια χρειάζεται να παίξεις.

Νίκος Μωραΐτης: Καίγεται.

Θανάσης Αλευράς: Καίγεται.

Νίκος Μωραΐτης: Όντως.

Θανάσης Αλευράς: Και...

Νίκος Μωραΐτης: Και να πούμε και κάτι. Ότι μερικά πράγματα δεν είναι τυχαία. Δηλαδή, δεν είναι τυχαίο το ότι η Βίσση σήμερα γεμίζει δύο Καλλιμάρμαρα, έτσι; Και ένα πέρυσι.

Θανάσης Αλευράς: Και την τραγουδάν τα πιτσιρίκια.

Νίκος Μωραΐτης: Ναι, το ξέρω από την κόρη μου. Τίποτα δεν είναι τυχαίο. Μερικές φορές, μέσα στα χρόνια, κάποιες περιόδους, σνομπάραμε πράγματα και τα περάσαμε... Όχι εσύ που τη θαύμαζες, εγώ και άλλοι σαν εμένα. Τα οποία αποδείχθηκαν πολύ πιο ανθεκτικά από ό,τι θα μπορούσε να φανταστεί οποιοσδήποτε.

Θανάσης Αλευράς: Ναι, αλήθεια είναι.

Νίκος Μωραΐτης: Αλλά εσύ δεν πήγες επειδή είχε πρεμιέρα στα Αστέρια;

Θανάσης Αλευράς: Όχι, ήθελα να τη δω από κοντά. Ήταν ο καημός μου.

Νίκος Μωραΐτης: Δεν μπορούσες να πας άλλη μέρα; Γιατί...

Θανάσης Αλευράς: Εγώ ήμουν στα Γιάννενα.

Νίκος Μωραΐτης: ...εγώ δεν έχω πάει εκδρομή Χριστούγεννα, γιατί είχε πρεμιέρα η Χαρούλα στο Ρόδο. Αλλά ήταν πρεμιέρα. Εσύ μπορούσες να πας μια άλλη μέρα. Έτσι δεν είναι;

Θανάσης Αλευράς: Όχι, δεν ήξερα εγώ τι θα γίνει μετά. Δηλαδή, ήμουνα στα Γιάννενα, το σχολείο πήγαινε Ρόδο, είχα πέντε μέρες στη διάθεσή μου και λέω θα πάρω τη φίλη μου, ας πούμε, και θα πάω στην Αθήνα εγώ να δω την Άννα τη Βίση. Και θυμάμαι ότι μόλις την είδα, έπαθα αυτό το ότι... Δεν είχα ξαναδεί τέτοια ενέργεια. Που μου ταίριαζε εμένα, έτσι; Γιατί και τη Χαρούλα την είχα δει, αλλά τότε δεν μπορούσα και να καταλάβω. Κατάλαβες; Δεν μπορούσα να καταλάβω. Ενώ ήταν... πιο ποπ η Άννα. Ήταν πιο κοντά στην ηλικία μου. Μετά την κατάλαβα και τη Χαρούλα, ωραιότατα.

Νίκος Μωραΐτης: Μαζί με τον Τενεσί Ουίλιαμς. Εκεί...

Θανάσης Αλευράς: Ναι. Ας πούμε, η Χαρούλα δεν έχει... στο "ποιος είσαι τελικά;", δεν έχει ένα κύτταρο μέσα μας;

Νίκος Μωραΐτης: Σε εμένα έχει...

Θανάσης Αλευράς: Είναι...

Νίκος Μωραΐτης: ...κόβεις τις φλέβες μου και βγαίνει. Αλλά σε εσένα, δεν ξέρω...

Θανάσης Αλευράς: Ε, πώς;

Νίκος Μωραΐτης: Αν και να σου πω, νομίζω ότι σε όλους τους Έλληνες έχει.

Θανάσης Αλευράς: Αυτό λέω, σε όλους τους Έλληνες. Ένα πρόσωπο που με έχει επηρεάσει πάρα πολύ, είναι ο Χριστός. Όπου η φιλοσοφία του, τα λόγια του, τα έργα του, ήταν για μένα ένας ολοκληρωμένος οδηγός για το πώς... μπορείς να

ζήσεις ωραία και εν ειρήνη. Δεν τον καταφέρνω, αλλά είναι ο οδηγός μου. Νομίζω ότι... τα έχει πει όλα.

Νίκος Μωραΐτης: Πότε τον συναντάς;

Θανάσης Αλευράς: Θα σου πω. Είχα πάντα μία σχέση με την εκκλησία, χωρίς να μου την έχει εμφυτεύσει ούτε η μάνα μου, ούτε κανείς. Ο προπάππος μου, όμως, ήταν ιερέας και έψελνε, και εγώ μου άρεσε να ψέλνω και να ακούω ψαλμωδίες.

Νίκος Μωραΐτης: Τον είχες προλάβει;

Θανάσης Αλευράς: Όχι, καλέ, αλλά λέμε αυτά τα 7 χρόνια κληρονομικότητας, δεν ξέρεις τι...

Νίκος Μωραΐτης: Τις 7 γενιές...

Θανάσης Αλευράς: Δηλαδή πάω και λέω θέλω να γραφτώ στο κατηχητικό. Μου λέει ο πατέρας μου, τι; γιατί; Δεν ξέρω, έτσι θέλω. Κάτι με ηρεμούσε. Με την εκκλησία, μια φορά, δυο, τρεις τον χρόνο.

Νίκος Μωραΐτης: Και πήγες στο κατηχητικό;

Θανάσης Αλευράς: Μάλιστα.

Νίκος Μωραΐτης: Και σου άρεσε;

Θανάσης Αλευράς: Πολύ.

Νίκος Μωραΐτης: Μου το εξηγείς;

Θανάσης Αλευράς: Μου άρεσε που άκουγα βιογραφίες Αγίων, που παίζαμε παιχνίδια, που... μαςμίλαγαν για τον Χριστό. Ήταν σαν... Παραμυθάς, ας πούμε... Και άκουγα ιστορίες. Αργότερα τον... κάθισα να τον διαβάσω σοβαρά. Και θα σου πω ότι πάντα το μυαλό μου ήταν μεταξύ φυσικού και μεταφυσικού. Είχα... παιδάκι, είχα φίλους δέντρα, πήγαινα, τα αγκάλιαζα ή ξέρω ότι με ακούνε κτλ. Αλλά, σε καλό σημείο, όχι για να ανησυχήσω.

Νίκος Μωραΐτης: Όχι Αστέρω

Θανάσης Αλευράς: Όχι Αστέρω. Δηλαδή πάντα είχα την αίσθηση ότι υπάρχει και ένας κόσμος πίσω από αυτό που βλέπουν τα μάτια μας. Δηλαδή όταν ζητούσα κάτι... χάρη..., το έλεγα σε ένα αστέρι, ας πούμε. Και ήμουν σίγουρος ότι το ακούει και θα το κάνει. Όμως, πολύ πολύ μικρός αυτό. Και έρχεται κάποια στιγμή που γίνεται ο χαμός με τον Πάολο Κοέλιο στην Ελλάδα και στον κόσμο, με τον "Αλχημιστή". Που επίσης τον σνομπάραν οι μεγαλύτεροι και οι πιο διανοούμενοι και ό,τι αυτά... Γιατί αργότερα, μετά, ξεκίνησε και μία πολύ "αμερικανιά" διάθεση απέναντι στο σύμπαν και αυτό προσελκύει... Οκ, το δέχομαι. Αλλά ταυτόχρονα εμένα ο "Αλχημιστής", στη φάση που τον διαβάζω, μου ξεκλειδώνει αυτό που λέμε, ρε παιδί μου, ότι πέρα από τους φυσικούς νόμους που έχουμε μάθει, υπάρχουν και συμπαντικοί νόμοι. Άλλαξα θέμα, όμως. Ο Κοέλιο λοιπόν τι μου έκανε; Με έβαλε σε μια βιβλιογραφία που μέχρι τότε δεν είχα επαφή. Άνοιξε εκεί ο ασκός, ας πούμε, του Αιόλου. Πήγα πίσω στους αλχημιστές, πήγα στους Μάγιας, πήγα στους... Ενεργειακά... σεμινάρια... αυτό να... Και όλη αυτή η σκέψη μαζί με το τι λέει ο Χριστός, γιατί με την Εκκλησία δεν θέλω και πολλά, με τον τρόπο που αυτή, δηλαδή, έχει αναγνώσει τον Χριστό, έχω τεράστιες διαφωνίες... Το 18 και άνω το έχει επηρεάσει πάρα πολύ το θέατρο, η φιλοσοφία και η μελέτη πάνω στους αρχαίους που τα είχαν όλα χαρτογραφήσει.

Νίκος Μωραΐτης: Ένα περίεργο κράμα ας πούμε, από κατηχητικό μέχρι Άννα Βίτση.

Θανάσης Αλευράς: Ναι. Αυτό το δίπολο, τρίπολο, πεντάπολο, είναι όλη μου η ζωή. Δεν είναι εύκολο.

Νίκος Μωραΐτης: Να σου πω κάτι, συγγνώμη, αλλά γι' αυτό δεν είσαι απλός κωμικός. Δηλαδή, αυτό που κάνουμε, αυτή η συζήτηση που κάνουμε δεν έχει τον χαρακτήρα τού να κολακέψει ο οικοδεσπότης τον καλεσμένο. Όμως, δεν είναι... Υπάρχει πολλή μελαγχολία και πολλή υγρασία στο μάτι, το οποίο ίδιο μάτι βγάζει γέλιο και σε κάνει να πέφτεις κάτω.

Θανάσης Αλευράς: Ναι. Μελαγχολία της Πίνδου θα ξαναπώ. Αλλά και, πώς το λένε, έχω μια... Δηλαδή... μου φαίνεται η ζωή μας τόσο συγκινητική ιστορία. Δηλαδή, ερχόμαστε από πολύ νωρίς έχουμε... ξέρουμε ότι θα φύγουμε, ότι θα

αποχαιρετήσουμε. Όλα αυτά δεν είναι εύκολα πράγματα. Δεν ξέρω αν τα ζώα... ζουν με αυτό.

Νίκος Μωραΐτης: Λένε ότι δεν έχουν τη συναίσθηση.

Θανάσης Αλευράς: Δεν έχουν, αλλά και οι ελέφαντες έναν μήνα πριν, όταν καταλάβουν ότι θα πεθάνουν, γυρνάνε πίσω να πεθάνουν εκεί που γεννήθηκαν, στον τόπο τους. Δεν ξέρω τι κάνουν ή πώς το έχουν στο μυαλό τους. Εμείς, όμως, που το έχουμε, εάν δεν βρεις ένα νόημα σε όλο αυτό και δεν... δηλαδή δεν πιστέψεις κάπου σε κάτι, νομίζω ότι... πώς ζεις; Πώς αντέχεται αυτό το πράγμα; Δεν το λέω... ότι όλα αυτά που διαβάζω και πιστεύω, ότι τα κάνω από ανάγκη, από συμφέρον, μόνο. Πραγματικά, πιστεύω ότι το σύμπαν, ο τρόπος δηλαδή εδώ που ζούμε, δεν είναι μόνο αυτά που αντιλαμβάνονται οι αισθήσεις μας. Δεν είναι... Λες α ρε, τι μπλε σήμερα που είναι η θάλασσα. Πού, πότε ήταν η θάλασσα μπλε; Νερό είναι, ένα διάφανο πράγμα. Α, ρε, ουρανός μπλε, ας πούμε... Ψευδαίσθηση. Σου λέω εγώ τώρα ότι εδώ πάνω υπάρχουν χιλιάδες μικρόβια. Άντε ρε, υπάρχουν μικρόβια. Ε, δεν έχεις το μάτι να τα δεις. Θες να σου φέρω εγώ ένα τώρα, μικροσκόπιο να..., που δεν το έχει η ανθρώπινη κατασκευή σου, να το δεις. Και θα δεις εδώ πάνω χιλιάδες μικρόβια. Ε, δεν μπορείς να είσαι απόλυτος. Αφήνεις και κάτι ότι υπάρχει. Και πραγματικά επειδή θεωρώ τον πλανήτη μας Disneyland, είναι τόσο όμορφος. Δεν ξέρω τι κάνουν οι άλλοι πλανήτες. Αλλά εδώ νερά, ποτάμια, βουνά, ζέμπρες, καμηλοπαρδάλεις, πιγκουίνοι, φλαμίνγκο, με... άνθρωποι, ξανθοί, μελαχρινοί...

Νίκος Μωραΐτης: Στο άνθρωποι αρχίζει και γίνεται λιγότερο Disneyland, όμως.

Θανάσης Αλευράς: Αλήθεια είναι αυτό. Απ' την άλλη, πραγματικά δεν εξηγείται πώς μέσα στα χρόνια ο άνθρωπος δεν διδάσκεται από τα λάθη του. Μου κάνει τρομακτική εντύπωση. Είναι ένας πλανήτης που μπορεί όλους να μας θρέψει, όλους να μας... Ακούγεται ποιητικό, ρομαντικό, αλλά, αλήθεια είναι. Από ό,τι έχω διαβάσει από Ιστορία, είναι μόνο να σκοτώνονται. Και στην αρχαία, τη χρυσή Ελλάδα, με τους φιλοσόφους μας, εκεί η σφαγή, αυτό, δεν είναι... Απλώς πιστεύω ότι κατέβηκαν κάποιοι δάσκαλοι, κάποιες έτσι ωραίες ψυχές, να μας πουν, παιδιά, τα πράγματα είναι έτσι. Κόψτε το κεφάλι σας.

Νίκος Μωραΐτης: Μην πείτε ότι δεν σας τα είπαμε.

Θανάσης Αλευράς: Μην πείτε ότι δεν σας τα είπαμε...

Νίκος Μωραΐτης: Μια και ανέφερες, όμως, τη λέξη δάσκαλοι, στην πράξη, έχοντας μείνει λίγο στη Σχολή, αλλά και μετά από συναδέλφους που συνεργάστηκες μαζί τους. Ποιοι θα έλεγες ότι είναι τα πρόσωπα που ξεχωρίζεις, που σε επηρέασαν, που σε διαμόρφωσαν;

Θανάσης Αλευράς: Με επηρέασε πάρα πολύ όλη εκείνη η γενιά του Κάρολου Κουν, η Ρένη η Πιπτακή, ο Μίμης ο Κουγιουμτζής, ο Γιώργος ο Λαζάνης όχι τόσο, γιατί δεν τον πρόλαβα, ήταν πια μεγάλος. Και πολύ η Μάγια η Λυμπεροπούλου, που είχα την τύχη να την έχω δασκάλα. Η οποία ήξερε το θέατρο, την τσαγκαρική του, που μας έλεγε χαρακτηριστικά. Πήρα από αυτήν μέσα σε έναν χρόνο, διδάχτηκα την τέχνη, πώς πας, πώς την αποκωδικοποιείς, γιατί δεν είναι όλα συναίσθημα.

Νίκος Μωραΐτης: Την τσαγκαρική; Την καθημερινότητα δηλαδή; Το...

Θανάσης Αλευράς: Όχι. Πας να φτιάξεις ένα παπούτσι. Κόλλα είναι έτσι, πρέπει να μπει αυτό, να το πατήσεις, να περιμένεις να στεγνώσει, να κάνεις. Πώς ξεκινάς... Και αυτό πώς μεταφράζεται στους ρόλους; Κοίταξε... ο κάθε ηθοποιός σίγουρα αναπτύσσει και τον δικό του τρόπο, τη δική του μέθοδο. Εγώ πάντα το πλησιάζω με ουδετερότητα πολύ, έναν ρόλο, για αρκετό διάστημα, χωρίς να το μιλάω και πολύ φωναχτά. Μιλάω τώρα για το θέατρο που έχουμε τον χρόνο, όχι στην τηλεόραση που είναι... Γεια σας, ψεκάστε, σκουπίστε. Συζητάω, αναλύω, είμαι λίγο ντετέκτιβ. Δηλαδή για ένα διάστημα. Και μετά, αφήνω αυτό όλο το πράγμα να ωριμάσει και να γεννηθεί φυσικά. Κάτι που δεν τελειώνει και ποτέ, γιατί ξέρεις, όσο αυτό μένει, είναι σαν το κρασί... Νοστιμεύει.

Νίκος Μωραΐτης: Ένα από τα πρόσωπα της ζωής σου, θα έλεγες ότι ήταν εκείνος ο ρόλος της Ρωσίδας;

Θανάσης Αλευράς: Σίγουρα, είναι... στους "Ηρωες". Σίγουρα είναι η Ελένη Γκασούκα, που μαζί το φτιάξαμε όλο αυτό το πράγμα.

Νίκος Μωραΐτης: Η δημιουργός.

Θανάσης Αλευράς: Ναι, η δημιουργός. Και ένας άνθρωπος που... με... με έκανε να σταθώ στα πόδια μου, να βρω τον δικό μου τρόπο στην κωμωδία. Η Νατάλια Μπρατούσκα Σεϊτανίδη Αλεξέγεβνα. Αυτή η φυματική πριγκίπισσα που ταξίδευε με τον υπερσιβηρικό. Ναι, είναι, έτσι κι αλλιώς, είναι σαν ένα δεύτερο ξεκίνημα στο θέατρο. Γιατί, εκεί αλήθεια ανακάλυψα τον εαυτό μου. Εκεί με γνώρισε ο θεατρικός κόσμος. Εκεί με αγκάλιασε, με ξεχώρισε.

Νίκος Μωραΐτης: Σε βράβευσε.

Θανάσης Αλευράς: Με βράβευσε. Και η Νατάλια δηλαδή με έκανε να καταλάβω πού θέλω να πάω.

Νίκος Μωραΐτης: Σε ποιανού το κεφάλι ήρθε αυτή η γυναίκα; Αυτή η ηρωίδα; Στης Γκασούκα;

Θανάσης Αλευράς: Ήρθε σε μένα από έναν αυτοσχεδιασμό που είχα δει στο Θέατρο Τέχνης από τους τελειόφοιτους, ας πούμε. Που ήταν ένα παιδί που κουνιόταν στην καρέκλα, μία κοπέλα. Και λέω, τι ωραίο αυτό. Γιατί λέω αυτό είναι τόσο σωματικό κι αυτά... Αλλά δεν ήξερα, δηλαδή είπα στην Ελένη την ιδέα μου, αλλά δεν ήξερα πού θα πάει αυτό.

Νίκος Μωραΐτης: Κουνιόταν γιατί ήταν σε ένα τρένο;

Θανάσης Αλευράς: Ναι. Απλώς, αυτή η ψευδαίσθηση, το ότι είσαι με το σώμα σου και ακούγεται το τρένο, είναι θέατρο. Με μια καρέκλα και ένα φως. Και το πήρε η Ελένη και του άλλαξε εκεί τα φώτα.

Είναι αναφορά. Είναι στη σούμα του "ποιος είμαι τελικά". Γιατί εκεί ξεψάρωσα στα αλήθεια.

Νίκος Μωραΐτης: Αλλά εκεί πια σε επιλέγει και η κωμωδία οριστικά; Με έναν τρόπο;

Θανάσης Αλευράς: Με έναν τρόπο. Γιατί μετά έρχεται και ο Νίκος ο Καραθάνος και με βάζει σε ένα άλλο σύμπαν, που αγαπώ πάρα πολύ. Τον θεωρώ ποιητή τον Νίκο τον Καραθάνο. Δημιουργό. Και εκεί που κάνω κωμωδία, ας πούμε, με τραβάει μαζί του στον κόσμο του Βουσσινόκηπου. Είμαι ανοιχτός πάρα πολύ,

αλήθεια. Εγώ αγαπώ το θέατρο. Και αγαπώ πολύ την κωμωδία. Το δράμα, ο μόνος λόγος που αντιστέκομαι αρκετά στο δράμα, είναι γιατί δεν θέλω να κουρδίζομαι με βάσανα. Δηλαδή οι πέντε ώρες που θα πάω στην πρόβα, δεν θέλω να κλαίω ούτε το παιδί μου, ούτε τη μάνα μου, ούτε τον πατέρα μου. Γι' αυτό και βλέπω δραματικούς ρόλους στην τηλεόραση, που παίζουν τα παιδιά, και ξέρω από πίσω ότι αυτοί έχουν πάει τώρα, εφτά η ώρα για όρντινο, βάφονται, αυτό... Έβλεπα τη Μαρία την Κίτσου στις "Μέλισσες" που της είχαν συμβεί όλα τα άσχημα. Βιασμοί, κλωτσιές, αυτά, φυλακές, εκείνο το άλλο και έλεγα, της λέω πώς πας μετά και κάνεις και Σαίξπηρ στο θέατρο; Αυτόν τον ψυχισμό δεν τον έχω. Δηλαδή όλο αυτό το βα... θα μου πεις βρίσκεις τον τρόπο, παιχνίδι είναι.

Νίκος Μωραΐτης: Κάτσε, μισό λεπτό, όμως. Δεν τον έχεις διότι θέλεις να είσαι πιο χαρούμενος άνθρωπος ή δεν τον έχεις γιατί αρκετά βάρη έχεις ως άνθρωπος και δεν θέλεις κι άλλο;

Θανάσης Αλευράς: Εχω αρκετά. Δεν μου χρειάζεται ο Ορέστης ούτε η Κλυταιμνήστρα. Φτάνουν τα δικά μου.

Νίκος Μωραΐτης: Έχεις τους δικούς σου.

Θανάσης Αλευράς: Δόξα τω Θεώ.

Νίκος Μωραΐτης: Εντάξει οκ.

Θανάσης Αλευράς: Μ' αρέσει η διαδικασία της κωμωδίας γιατί κουρδίζεσαι σε κάτι πιο ανάλαφρο, σε ένα πιο ανάλαφρο αίσθημα. Παρ' όλο που είναι κι αυτή... γεωμετρία, ε! Ναι Ναι, αυτό λοιπόν με την κωμωδία. Την αγαπώ γιατί μου κάνει καλό στην ψυχή μου. Δεν με βαραίνει. Και άσε που αν έχω να επιλέξω ποιο είδος συγκίνησης μου αρέσει να προκαλώ στον θεατή, μ' αρέσει η συγκίνηση να έχει ένα ηχηρό γέλιο και να ακούω ένα θέατρο γεμάτο, να ουρλιάζει ας πούμε από... Είναι, ρε παιδί μου, είναι η χαρά.

Νίκος Μωραΐτης: Μου είπες τον Σωτήρη Μουστάκα...

Θανάσης Αλευράς: Ναι.

Νίκος Μωραΐτης: Αλλά ο Μουστάκας ήταν λίγο στο μεταίχμιο. Δηλαδή είχε τελειώσει ο ελληνικός κινηματογράφος, έτσι; Τελείωνε, όταν βγήκε.

Θανάσης Αλευράς: Ναι.

Νίκος Μωραΐτης: Από αυτούς τους παλιούς κωμικούς, εκείνους που παίρναν ένα χαρτί ας πούμε και το κάνανε... βάζανε δικά τους πράγματα, το κάνανε ένα αριστούργημα από μόνοι τους, αυτούς τους σχεδόν αυτοδίδακτους.

Θανάσης Αλευράς: Ναι.

Νίκος Μωραΐτης: Ποιος είναι αυτός που γράφει έτσι μέσα σου πιο δυνατά;

Θανάσης Αλευράς: Καλά, σε αυτό ήταν και μανούλα και η Ρένα η Βλαχοπούλου. Δηλαδή, τη βλέπω και λέω πω πω πω.

Νίκος Μωραΐτης: Δεν είχε πάει σε σχολή.

Θανάσης Αλευράς: Όχι. Δεν είχε πάει σε σχολή. Δεν ξέρω, δεν γελάω εύκολα. Λίγοι, με έχουν κάνει να ξεκαρδιστώ, άνθρωποι. Αλλά, ο Λογοθετίδης, ας πούμε. Μπορεί να μην με έκανε να γελάσω, αλλά θαύμαζα τον τρόπο του. Επίσης, θαυμάζω πάρα πολύ... θα ήθελα πολύ να είχα δει τον Δημήτρη τον Χορν. Έχει... έχει έναν τρόπο... Είδες το βραβείο του. Είδα το βραβείο του. Ναι, θα ήθελα να τον γνωρίσω. Δηλαδή όπως επίσης, ταυτίστηκα όταν κάποια στιγμή ανακάλυψα τον Γιώργο τον Μαρίνο. Γιατί σαν παιδί της επαρχίας δεν είχα την τύχη εγώ να τον δω ζωντανά. Οπότε μέσα από τα ηχογραφήματά του τον έχω γνωρίσει. Στο έργο του, όχι στα "Ciao antenna". Και λέω α! Αυτό είναι ένα πατρών που έφτιαξε αυτός ο άνθρωπος γιατί... Έπρεπε να ανοίξει έναν δρόμο η ψυχή του, να το φτιάξει. Δεν υπήρχε μέχρι τότε αυτό. Υπήρχε το βαριετέ, υπήρχε επιθεώρηση. Αυτό όμως δεν ήταν ένα πράγμα. Ήτανε πολυδιάστατο. Και λέω, τι ωραία, γιατί και εμένα πολλές φορές αυτά που θέλω να κάνω δεν μεταφράζονται ακριβώς σε ένα ρεπερτόριο. Δηλαδή, αν μου πεις, το μιούζικαλ σου αρέσει; Ναι, εντάξει, μ' αρέσει. Να το βλέπω περισσότερο από το να το κάνω. Είμαι ανάλογα με τα φεγγάρια. Τώρα, ας πούμε, έχω κόλλημα με την... Μ' αρέσει το κομμάτι της επιθεώρησης πολύ. Τα τελευταία χρόνια, με έναν τρόπο και στην Ταράτσα του Φοίβου αυτό κάνουμε. Και με τη Δήμητρα την Παπαδοπούλου και με τους "Ηρωες" αυτό έκανα. Και με τον συνδυασμό με τη μουσική. Δηλαδή,

το πρόγραμμα-παράσταση που έφτιαξα στο μαγαζί, στο VOX, τώρα μαζεύω κείμενα για την επόμενη παράσταση, είναι κάτι που αυτή τη στιγμή, μου δίνει πολλή χαρά.

Νίκος Μωραΐτης: Εσύ όμως δεν γράφεις.

Θανάσης Αλευράς: Εγώ δεν γράφω. Δεν ξέρω αν δεν γράφω από φόβο ότι δεν το έχω ή αν όντως δεν το έχω. Γιατί περισσότερο έχω την ιδέα και μπορώ να σε κατευθύνω και να σου πω τι θα ήθελα, αλλά δεν μπορώ να τα βάλω σε μία σειρά όλα αυτά. Επίσης, δεν μπορώ να καθίσω και σε μία καρέκλα πάνω από κάποια ώρα. Τώρα εδώ, δηλαδή...

Νίκος Μωραΐτης: Αρχίζεις και πιέζεσαι;

Θανάσης Αλευράς: Ναι, γι' αυτό και... Ας πούμε, την πλάτη του καναπέ την ανακάλυψα τα τελευταία χρόνια. Δηλαδή, κάθομαι έτσι, ας πούμε, και αράζω. Εντάξει, δουλέψαμε και πάρα πολύ. Χρειαζόταν. Και η γενιά μου και δυο και τρεις εργασίες παράλληλα, για να αντιμετωπίσουμε το... κάθε επταετία ή αυτό που ερχόταν. Ναι. Οκ.

Νίκος Μωραΐτης: Δεν είσαι σε εύκολη γενιά. Όχι.

Θανάσης Αλευράς: Εύκολη δεν τη λες.

Νίκος Μωραΐτης: Επειδή, ουσιαστικά είναι πολύ δύσκολο να μπεις σε έναν ρόλο.

Θανάσης Αλευράς: Δύσκολο;

Νίκος Μωραΐτης: Να χωρέσεις σε έναν ρόλο. Είναι αυτό που είπες, ότι θες να έχουν φτιάξει πράγματα για σένα. - Ναι. Υπάρχει ένας ρόλος που λες ότι, άρα να βάλουμε έναν συγγραφέα ακόμα στο παιχνίδι, που λες ότι αυτό εγώ κάποια στιγμή θέλω να το παίξω. Αυτός ο ήρωας θέλω να υπάρξω στο ελληνικό θέατρο. Πρόσεξε, στο ελληνικό θέατρο, εννοώ θα το παίξεις εσύ. Μπορεί ο ήρωας να είναι από ξένο συγγραφέα.

Θανάσης Αλευράς: Ναι. Νίκο, την αλήθεια, όχι. Δεν έχω αυτή τη στιγμή ένα όνειρο να παίξω αυτόν τον ρόλο. Αγαπώ από το παγκόσμιο ρεπερτόριο και σύγχρονα έργα που γράφονται, γιατί μην νομίζεις, και αυτά που θεωρούμε κλασικά-κλασικά, κάποια από αυτά αρχίζουν και δεν... ακουμπάνε. Δεν μιλάω για Ντοστογιέφσκι, δεν μιλάω για Σαίξπηρ, δεν μιλάω για τους δικούς μας... τους

Νίκος Μωραΐτης: Τραγικούς.

Θανάσης Αλευράς: ...τραγικούς, αλλά είναι πολλά έργα πια που τέλειωσαν. Δεν...

Νίκος Μωραΐτης: Δεν σου λένε εσένα, ή δεν λένε και στο κοινό;

Θανάσης Αλευράς: Και στο κοινό.

Νίκος Μωραΐτης: Έχεις τύχει;

Θανάσης Αλευράς: Ναι.

Νίκος Μωραΐτης: Να, είσαι κοινό;

Θανάσης Αλευράς: Ναι και να λέω τώρα, αυτό τώρα γιατί ανεβαίνει; Γιατί μάλλον θέλει ο ηθοποιός να παίξει αυτόν τον ρόλο. Γιατί κατά τα άλλα είναι σαν να παρακολουθείς ένα νουάρ του αυτό... και έτσι, μια καλοκαιρινή νύχτα, έτσι, να αποκοιμηθείς.

Νίκος Μωραΐτης: Κάτι που δεν αφορά στο σήμερα.

Θανάσης Αλευράς: Ναι. Κοίταξε, δεν χρειάζεται σώνει και ντε, πάντα να έχει ένα μήνυμα η παράσταση, το θέατρο και να βγεις έξω και να γίνεις καλύτερος άνθρωπος. Δεν πειράζει. Φτάνει και να συγκινηθείς από μια μελό ιστορία, από μια... Γι' αυτό και αγαπώ και τα μπουλβάρ εγώ, γιατί δεν θες και πολύ να σκεφτείς. Δηλαδή ταξιδεύεις μέσα στον κόσμο μιας ιστορίας και... Μετά έτσι ξεκουράζεται το μυαλό σου.

Νίκος Μωραΐτης: Κλείνοντας σιγά σιγά, από φίλους που γνώρισες μέσα, μάλλον ανθρώπους που γνώρισες στον χώρο ή και εκτός χώρου και γίναν φίλοι και έχεις κομμάτια τους μέσα σου;

Θανάσης Αλευράς: Έχω. Κοίταξε τώρα, έγινε ένας έρωτας με την πρώτη ματιά με τη Ζέτα.

Νίκος Μωραΐτης: Μακρυπούλια...

Θανάσης Αλευράς: Μακρυπούλια. Όπου με τη Ζέτα έχουμε πολύ κοινές αναφορές... Τον τρόπο που μεγαλώσαμε, από την ψυχοσύνθεσή μας. Και φτιάξαμε μια πολύ δυνατή φιλία, όπου αυτός ο πυρήνας μετά έφερε και άλλους πολύ αγαπημένους, που είμαστε μια ομάδα ανθρώπων, πέρα από τη Σοφία τη Φαραζή που είναι και η κουμπάρα μου και έχω βαφτίσει δηλαδή το παιδάκι της, από τα χρόνια της Σχολής, ήρθε η Ελισάβετ η Κωνσταντινίδου, ήρθε η Ματίνα η Νικολάου, ήρθε ο Νίκος μετά ο Μουτσινάς. Οπότε είναι μια παρέα που έχουμε εξελίσει ο ένας τον άλλον. Με πολλή αγάπη, πάρα πολλή αγάπη. Είναι μια, δηλαδή, πολύ ζηλευτή σχέση, που, πώς το λένε, έχουμε επενδύσει πάρα πολύ. Και εγώ μέσα από τα παιδιά, από άλλα πράγματα, τα είχαν κατακτήσει, γίνομαι καλύτερος. Αλήθεια το λέω αυτό. Δηλαδή στο "ποιος είσαι τελικά" είναι και αυτό, δείξε μου τον φίλο σου να σου πω ποιος είσαι.

Νίκος Μωραΐτης: Πολύ σημαντικό. Να σου πω. Επειδή εγώ, τον Κοέλιο τον θεωρώ λίγο στερεοτυπικό. Θα σου κάνω την απόλυτα στερεοτυπική ερώτηση.

Θανάσης Αλευράς: Είναι. Εγώ, όμως, δεν τα είχα ακούσει αυτά τότε.

Νίκος Μωραΐτης: Απλώς σαν αφορμή το χρησιμοποιώ. Είναι αλήθεια ότι οι κωμικοί, οι πραγματικοί κωμικοί, αυτοί που σε κάνουν και γελάς, είναι μελαγχολικοί άνθρωποι;

Θανάσης Αλευράς: Ναι. Ναι. Μα τα λεν και... Όπως οι αλχημιστές, όσο πάνω τόσο κάτω.

Νίκος Μωραΐτης: Άρα, πάνω στη σκηνή, κάτω στη ζωή;

Θανάσης Αλευράς: Όχι, εντάξει. Όχι, τόσο κάτω. Αλλά ναι, με πολλά πάνω κάτω.

Νίκος Μωραΐτης: Ναι με τη διάθεση, όμως, να έρθεις πάνω, έτσι;

Θανάσης Αλευράς: Μόνο, μόνο, ναι, ναι.

Νίκος Μωραΐτης: Λοιπόν. Αυτός είσαι τελικά, Θανάση μου.

Θανάσης Αλευράς: Πάνω κάτω.

Νίκος Μωραΐτης: Αυτός είσαι τελικά, Θανάση Αλευρά. Μόνο που θα ήθελα να κοιτάξεις την κάμερα. Γιατί σίγουρα, πάω στοίχημα, ότι έχεις ξεχάσει ένα πρόσωπο και να σκεφτείς ποιο είναι αυτό το πρόσωπο που ξέχασες και δεν είπες.

Θανάσης Αλευράς: Εεει. Αλίκη... Σε ευχαριστούμε πάρα πολύ, γιατί μέσα... Μας έμαθε αυτή τη γλύκα, ρε παιδί μου. Αυτό το να ονειρεύεσαι.

Νίκος Μωραΐτης: Αλίκη Βουγιουκλάκη.

Θανάσης Αλευράς: Αλίκη Βουγιουκλάκη.

Νίκος Μωραΐτης: Ευχαριστούμε πολύ.

Θανάσης Αλευράς: Κι εγώ.